

HUFFINGTON, 25.1.2017, της Βάσως Κόλλια, πρώην γ.γ. Ισότητας των Φύλων: Στις 2 Ιανουαρίου 2005 η Γενική Συνέλευση του Οργανισμού Ηνωμένων Εθνών αποφάσισε να ανακηρύξει την 27η Ιανουαρίου, ως Διεθνή Ημέρα Μνήμης για τα θύματα του Ολοκαυτώματος. Απορρίπτοντας κάθε άρνηση του Ολοκαυτώματος ως ιστορικό γεγονός η Γενική Συνέλευση υιοθετεί την απόφαση A/RES/60/7, με την οποία καταδικάζει «χωρίς κανένα ενδοιασμό» όλες τις εκδηλώσεις θρησκευτικής μισαλλοδοξίας, παρακίνησης, κακοποίησης ή βίας κατά προσώπων ή κοινοτήτων, βασισμένων σε εθνική καταγωγή ή θρησκευτικές πεποιθήσεις, απ' όπου κι αν προέρχονται.

Η συγκεκριμένη ημερομηνία επιλέχθηκε επειδή στις **27 Ιανουαρίου 1945** τα προελαύνοντα σοβιετικά στρατεύματα απελευθέρωσαν το μεγαλύτερο στρατόπεδο συγκέντρωσης στο Άουσβιτς - Μπίρκεναου στην Πολωνία.

Ήδη από το 2004, με ομόφωνη απόφασή του, το Ελληνικό Κοινοβούλιο είχε καθιερώσει την 27η Ιανουαρίου ως ημέρα μνήμης και τιμής για τους Έλληνες Εβραίους που έχασαν την ζωή τους στα στρατόπεδα συγκέντρωσης των ναζι, αλλά και για όσους με αυταπάρνηση και με θάρρος κινδύνευσαν την ζωή για να σώσουν τους συμπολίτες τους από βέβαιο θάνατο.

Σε μήνυμά του ένα χρόνο αργότερα ο Γ.Γ του ΟΗΕ, **Μπαν Κι Μουν** αναφέρει:

«Η Διεθνής Ημέρα Μνήμης των Θυμάτων του Ολοκαυτώματος είναι η ημέρα, κατά την οποία πρέπει να επιβεβαιώνουμε τη δέσμευσή μας απέναντι στα ανθρώπινα δικαιώματα. [...] Πρέπει να προχωρήσουμε πέρα από την ανάμνηση και να εξασφαλίσουμε ότι οι νέες γενιές γνωρίζουν αυτή την ιστορία. Πρέπει να εφαρμόσουμε τα διδάγματα του Ολοκαυτώματος στον κόσμο. Και πρέπει να κάνουμε το καλύτερο που μπορούμε ώστε όλοι οι άνθρωποι απολαμβάνουν τις προστασίες και τα δικαιώματα που αντιπροσωπεύουν τα Η.Ε. »

Η γνώση της Ιστορίας αποτελεί ούτως ή άλλως πολύτιμο εργαλείο για την πρόοδο και εξέλιξη της ανθρωπότητας, για να μην ξαναζήσουμε τα λάθη του παρελθόντος.

Η διδασκαλία της Ιστορίας προϋποθέτει την ανάλυση και την ερμηνεία της κοινωνικής

εξέλιξης μέσα στο χρόνο, αλλά επίσης και των γεγονότων εκείνων που φέρουν ένα ιδιαίτερο συμβολισμό και στιγμάτισαν τον ανθρώπινο πολιτισμό. Το Ολοκαύτωμα αποτελεί ένα τέτοιο γεγονός που έχει επηρεάσει το σύγχρονο πολιτισμό και ασκεί τεράστια επιρροή στη συλλογική ιστορική συνείδηση.

Η μνήμη του Άουσβιτς και όλων των στρατοπέδων συγκέντρωσης δεν αποτελεί μια εβραϊκή μνήμη, αλλά έχει οικουμενικό χαρακτήρα . Οι ευρωπαϊκές κοινωνίες δεν μπορούν να προχωρήσουν δίχως την εγγραφή και μετάδοση αυτής της μνήμης στις νεότερες γενιές και δίχως την ιστορικοποίησή της. Η μνήμη αυτή αποκτά κυρίαρχο ρόλο στο μέλλον και αφορά όλον τον δημοκρατικό κόσμο, καθώς ανάγεται σε συμβολική μνήμη ενάντια σε κάθε προκατάληψη, κάθε ξενοφοβία και κάθε ρατσισμό.

Η διδακτική προσέγγιση ενός τόσο ευαίσθητου κεφαλαίου της ανθρώπινης ιστορίας είναι περισσότερο από ποτέ επίκαιρη, εάν λάβουμε υπόψη ότι ο 20ός αιώνας χαρακτηρίζεται από εκτεταμένες γενοκτονίες και μαζικές σφαγές. Η εκπαιδευτική προσέγγιση του Ολοκαυτώματος μπορεί να βοηθήσει τους νέους μέσα από την κριτική θεώρηση και ερμηνεία των γεγονότων και της Ιστορίας να αντιληφθούν που μπορεί να οδηγήσουν φαινόμενα, όπως ο ρατσισμός και η μισαλλοδοξία και ταυτόχρονα να διαμορφώσουν στάσεις αντίστασης απέναντι σε αυτά.

Η διδασκαλία του Ολοκαυτώματος συνεπάγεται πρώτα από όλα, την ανάγκη να μεταφέρουμε όλη την αλήθεια για το συγκεκριμένο γεγονός , και να το αναλύσουμε μέσα στο ιστορικό πλαίσιο που έλαβε χώρα. Στη βάση αυτή η εκπαιδευτική προσέγγιση του Ολοκαυτώματος δεν πρέπει να περιορίζεται στην απλή παράθεση και παρουσίαση γεγονότων. Αντίθετα πρέπει να εμβαθύνει χωρίς προκαταλήψεις και στεγανά και να διερευνά τους μηχανισμούς που συνέβαλαν στην εμφάνισή του.

Αναλύοντας μέσα από μια πολύπλευρη προσέγγιση τις αιτίες και τις συνέπειες και δίνοντας έμφαση στη γνώση και στην κριτική σκέψη προσεγγίζουμε το Ολοκαύτωμα ως ένα ιστορικό γεγονός που έχει επηρεάσει καταλυτικά το παρόν των σύγχρονων κοινωνιών. Επιτυγχάνουμε μέσα από αυτή την ολική θεώρηση **να συνδέσουμε το παρόν με το παρελθόν** , αναδεικνύοντας ταυτόχρονα την αξία της εκπαίδευσης να παιδαγωγεί και να διαμορφώνει στάσεις και στερεότυπα που θα αναπτύξουν συνθήκες προόδου τόσο για τα άτομα όσο και για τις κοινωνίες.

Στο πλαίσιο της εκπαιδευτικής διαδικασίας μπορούν να μελετηθούν συγκριτικά και ανάλογα παραδείγματα μέσα την ιστορία του εικοστού αιώνα, δίνοντας έμφαση στο ρόλο που μπορούν να παίξουν τα άτομα ως υπεύθυνοι και ενεργοί πολίτες για την προώθηση βασικών αξιών όπως ανοχή, αμοιβαία κατανόηση, αποδοχή της διαφορετικότητας. Επιπλέον, όταν καλούμαστε να διδάξουμε το Ολοκαύτωμα στα σχολεία επιβάλλεται να θέσουμε στους νέους σημαντικά ερωτήματα όπως: **τι μπορούμε να κάνουμε για να αποφύγουμε ένα νέο ολοκαύτωμα**

Η διδασκαλία του Ολοκαυτώματος συνεπάγεται ταυτόχρονα και την ανάγκη να επισημάνουμε **τους κινδύνους που ελλοχεύουν σήμερα και υποδαυλίζουν τα φαινόμενα της ξενοφοβίας και της μισαλλοδοξίας** και να δώσουμε έμφαση στην οικοδόμηση μιας νέας, πλουραλιστικής, ανοικτής και ανεκτικής κοινωνίας, ικανής να διαδialέγεται και συνυπάρχει με το διαφορετικό. Η εκπαιδευτική προσέγγιση του Ολοκαυτώματος είναι μια αναγκαία συνθήκη για τη νέα γενιά, προκειμένου να αποκτήσει ισχυρή ιστορική μνήμη και να διαμορφώσει τη δική της ιστορική συνείδηση. Εγγράφοντας αυτή τη μνήμη στη συλλογική συνείδηση των κοινωνιών και καθιστώντας την κυρίαρχη επιτρέπουμε στους νέους να γνωρίσουν την δική τους παράδοση και ιστορία και πως αυτή μπορεί να συνυπάρχει διαλεκτικά και αρμονικά με άλλες κουλτούρες σε τοπικό, εθνικό και παγκόσμιο επίπεδο.

Αναμφισβήτητα η διδασκαλία του Ολοκαυτώματος δεν είναι εύκολη, αλλά αξίζει τον κόπο με την ελπίδα ότι θα διευρύνει τους ορίζοντές μας και θα κάνει τη σύγχρονη κοινωνία πιο ανθρώπινη και ανεκτική. Ας θεωρήσουμε την εκπαιδευτική προσέγγιση του Ολοκαυτώματος ως μια ευκαιρία να βοηθήσουμε τους νέους να στοχαστούν πάνω στην ανθρώπινη φύση και τις ανθρώπινες αξίες και να αντιμετωπίσουν τη σύγχρονη πραγματικότητα πολύπλευρα ως ένα πεδίο ελεύθερων επιλογών και δράσεων. Βοηθώντας τους νέους να αναπτύξουν μια υπεύθυνη και ελεύθερη προσωπικότητα, μαθαίνουν να μάχονται δυναμικά και ταυτόχρονα να επαγρυπνούν αγωνιζόμενοι για την οικοδόμηση μιας δημοκρατικής και ελεύθερης κοινωνίας.

Ο μεγάλος γερμανός φιλόσοφος Theodor Adorno έγραψε ότι **«μετά το Άουσβιτς το να γράφεις ποίηση είναι βάρβαρο»**

. Οι κοινωνίες μας σήμερα καλούνται να «συνθέσουν» το δικό τους ποίημα που θα εμπνέεται από τις αρχές του σεβασμού κάθε ιδιαιτερότητας και την ανακάλυψη των πολιτιστικών στοιχείων της δικής τους κουλτούρας και των άλλων.

Η μισαλλοδοξία και ο φονταμενταλισμός δεν είναι αναγκαίο κακό μέσα στη δημοκρατική κοινωνία. Μπορούμε να εμφυσησουμε στους νέους το όραμα για τη δημιουργία μιας

κοινωνίας που θα θεμελιώνεται στην κατανόηση της διαφορετικότητας, την ανάπτυξη της ανεκτικότητας και την κατάργηση στερεοτυπικών προτύπων. Παράλληλα, ας θυμόμαστε ότι ο οραματισμός αναγκαία συνεπάγεται προθυμία, ενθουσιασμό και αποφασιστικότητα να αποδεσμευτούμε από τα δικά μας πιστεύω, και να μάθουμε πώς να κοιτάζουμε κάθε φορά τα πράγματα **μέσα από μια νέα και αντισυμβατική γωνία.**

Πηγή: [Ιστοσελίδα HUFFINGTONPOST](#)